

ကယ်လွန်သူ နေထိုင်ရာ

စာရေးသူ - မိုးစေ့

"ကွယ်လွန်သူ နေထိုင်ရာ"
(ဖြစ်ရပ်မှန်)

"ကျွဲ ... ဝုန်း ... အား ..."

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း ဘာဖြစ်တာတုန်း"

"ကားတိုက်တာတဲ့ ဟေ့..."

"လူကိုတိုက်မိတာတဲ့ ..."

"သေပြီလားမသိဘူး... ဝိုင်းပြီး ဆေးရုံပို့ကြပါဦး"

"ကားသမားကို ဝိုင်းထားဟေ့... မပြေးစေနဲ့ နော် ကားနံပါတ်ရော မှတ်ထားကြ..."

"ဟင်... အတိုက်ခံရတာ (...)ကျောင်းက ဆရာမ ခင်မာကြည်ပဲ..."

"ဟာ... ဟေ့... ဆရာမ ခင်မာကြည်တဲ့ ... သူ့အိမ်ကို ပြေးပြောကြပါစမ်းပါ... ကျုပ်တို့ ဆရာမကို ဆေးရုံပေါ် ပို့နှင့်မယ်..."

"ဆေးရုံမပို့နဲ့ တော့ ဆရာမကိုလည်း သေချာကြည့်ဦး အသက်ရှိသေးရဲ့ လားလို့ ... ခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံး ပွင့်ထွက်နေပြီးတော့ လမ်းမမှာလည်း ဦးနှောက် အပိုင်းအစတွေနဲ့ ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း လူရုပ်

တောင် မပေါ်တော့ဘူး၊ သူစီးနေကျ ဆိုင်ကယ်လေးရယ်၊ ကိုယ်ဟန်
ကျောင်းဆရာမ ဝတ်စုံရယ်ကြောင့်သာ ဆရာမ ခင်မာကြည်မှန်း သိတာ
"

"ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... ဆရာမ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်
တာ ... သူမိသားစုတော့ ဘယ်လိုဖြေကြမလဲ မသိတော့ပါဘူး..."

"ရဲခေါ်ထားပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ လာနေပြီလို့ ပြောတာပဲ..."

"ဪ...အနီဋ္ဌာရုံတွေ တစ်ဘဝလုံး မမြင်ရ မကြားရပါစေနဲ့ လား...
မဆင်မခြင် မောင်းကြတဲ့ ယာဉ်မောင်းတွေကြောင့် တိုင်းပြည်က ရတ
နာတွေ ဆုံးရှုံးနေရတာ မနည်းတော့ဘူး ထင်တယ်...၊ အခုလည်း ... တို့
ဆရာမ... ဆရာမ... ဆရာမ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ..."

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားပိုင်းက အထင်ကရမြို့တစ်မြို့...။

စာသင်ကျောင်းတစ်ခုတွင် ...

"ဒီနေ့ ဆရာမ ခင်မာကြည် နာရေး ရက်လည်မို့လား စောလွင်ရ"

နဝမတန်းက ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်စကားကို ဘေးမှာ ထိုင်
နေတဲ့ ကျန် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကလည်း ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်တ
ယ်။

"အေးလေ အဲဒါကြောင့် တို့ အတန်းပိုင်တွေတောင် အတန်းမဝင်ကြ

ဘူး... ဒီနေ့ စာမသင်ရင်လည်း ကျောင်းမလာပါဘူး အိမ်မှာ အိပ်နေတယ်... အစောကြီးထရတာ ပျင်းလိုက်တာ..."

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း တစ်ခုံကျော်က သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြားသွားပြီး ဝင်ပြောလိုက်သေးတယ်။

"ဆရာမ ခင်မာကြည်တစ်ယောက် သနားပါတယ်နော် သူ့ခမျာ... မိသားစုကလည်း ပြည့်စုံ...၊ အရာရာ အဆင်ပြေနေတုန်း၊ အသက်ကလည်း အရွယ်တင်နုပျိုနေတဲ့ အချိန် အခုလို မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီး ကြုံလိုက်ရမယ်လို့ ထင်ထားမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဆိုးလိုက်တဲ့ ကားသမားတွေ၊ အတင်း လုမောင်းနေကျ အခုတော့ လူပါသေရပြီ"

"ကားသမားတွေ ကြမ်းတာလည်း ကြမ်းတာပေါ့ ဆရာမလည်း ဆိုင်ကယ် ဖြည်းဖြည်းမှ မစီးတာ...ပြီးတော့ ဦးထုပ်မပါ ဘာမပါဆိုတော့ အကာအကွယ်မဲ့ပြီး ကားအောက်ထဲ ချိတ်ပါသွားရှာတာ..."

"မင်းတို့ တော့မသိဘူး အဲဒီနေ့က ဆရာမ သေတဲ့ နေရာမှာ ငါရှိနေတယ်၊ ငါ့မျက်စိရှေ့တင်ပဲ ပွဲချင်းပြီးသွားတာကိုမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ... ဆရာမက အစိမ်းသေဆိုတော့ သူ သေလို့ သေမှန်းရော သိပါ့မလား၊ မကျွတ်ဘဲနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းမှာ လာခြောက်ရင် ပြဿနာပဲ..."

ထိုလူငယ်လေး စကားအဆုံး လူငယ်လေးကိုကျန် သူငယ်ချင်းတွေက ထုရိုက်ကြရင်း

"ဪ... ဒီကောင်ကလည်း အရေးထဲ တစ်မှောက်... မင်းပဲကြီးလာရင် သရဲဝတ္ထုရေး စာရေးဆရာ လုပ်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ " လို့ဝိုင်းပြောလိုက်တဲ့ အခါ လူငယ်လေးက ပြန်ဖြေတယ်။

"အေးလေ... မင်းတို့ သေချာမသိသေးပါဘူး သရဲစာရေးဆရာဆိုတာ

သရဲကြောက်တတ်တဲ့ သူတွေ အများ စုမှ ဖြစ်ကြတာ၊ ဟုတ်တယ်လေ ကြောက်စိတ်ရဲ့ အရသာ ခံစားချက်တွေကို သူတို့ ကောင်းကောင်း နား လည်နေလို့ ဒီလိုခံစားပြီး အနုပညာကို ပုံဖော်နေကြတာ မဟုတ်လား...၊ မင်းတို့ နားလည်အောင် ပြောရရင် လူတစ်ယောက်က သံပုရာသီးတစ် လုံးကို ကိုယ်အရင် စားကြည့်ပြီးမှ အဲဒီ သံပုရာသီးရဲ့ အရသာက ချိုသ လား၊ ချဉ်သလားဆိုတာ သူများကို သေချာ ရှင်းပြနိုင်မှာ လေ... ချဉ်တ ယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်လိုချဉ်တာလဲ ဆိုတာကအစပေါ့...."

"အေးပါ သကောင့်သား စာရေးဆရာရူးရေ မင်းပြောတာလည်း ထားပါလေ...၊ ငါလည်း မင်းပြောမှ စိုးရိမ်မိတာ တစ်ခုရှိတယ် တို့ ကျော င်းက ဆရာမ ခင်မာကြည်မကျွတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..."

"စိတ်မပူပါနဲ့ ကွာ၊ သူက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူပဲ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်မှာ ပါ"

အဲဒီစကားကို မကျေနပ်သေးတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဝင် ထောက်တယ်...

"အစိမ်းသေတွေက တော်ရုံနဲ့ မကျွတ်ဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်၊ သူတို့ သေလို့ သေမှန်း မသိတာရယ်၊ သေခါနီး အစွဲကြောင့်ရယ် ကျွတ်မယ်လို့ မထင်ဘူးနော်"

အတန်းထဲက အတန်းဖော် ဖိယောက်လောက် စကားဝိုင်းပြောနေ တာကို အစအဆုံး ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်က အဆုံးကျမှ ဝင်ပြောလိုက်တာ စကားတစ်ခွန်းတည်း... ဒါပေ မဲ့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အကြောက်တရားက ကပ်ပါ လာခဲ့ပြီလေ သူပြောလိုက်တာက ရိုးရှင်း အေးစက်လွန်းပါတယ်။

"ဟင် ဒါဆို ... ဆရာမ ခင်မာကြည်က အစိမ်းသရဲ တကယ် ဖြစ်သွား

ပြီလား..."
